

Gdyby zarzut oparty na istnieniu naruszenia istotnych wymogów formalnych miał okazać się bezzasadny, skarżąca podnosi błędne zastosowanie przepisów prawnych. Zdaniem skarżącej, jeśli chodzi o zawarte przez nią PPA, nie są spełnione przesłanki pozwalające uznać je za pomoc państwa. Po pierwsze, Komisja popełniła błąd, twierdząc, że spełnione jest kryterium inwestora prywatnego, ponieważ nie można porównywać sytuacji MVM do sytuacji typowego inwestora prywatnego. Po drugie, nie można też twierdzić, że środek ma charakter selektywny, ponieważ zawarcie PPA stanowiło wyraźny obowiązek prawny. Po trzecie, korzyść nie pochodzi ze środków publicznych, jako że MVM jest spółką handlową działającą w warunkach gospodarki rynkowej. Po czwarte, zdaniem skarżącej, nie doszło do zakłócenia konkurencji, ponieważ nie można wykazać, iż PPA wywarły wpływ na konkurencję.

Zakładając, że Sąd Pierwszej Instancji uzna jednak, iż spełnione są przesłanki pomocy państwa, skarżąca twierdzi, że świadczona przez nią usługa ma charakter usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, w związku z czym PPA zawarte przez skarżącą nie stanowią pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie żądania ewentualnego zawartego w skardze, zmierzającego do zwolnienia skarżącej z obowiązku zwrotu pomocy skarżąca powołuje się na zasady proporcjonalności, ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, jak również na prawo do obrony.

Skarga wniesiona w dniu 21 sierpnia 2008 r. — Spira przeciwko Komisji

(Sprawa T-354/08)

(2008/C 285/86)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Diamanhandel A. Spira BVBA (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: J. Bourgeois, Y. Van Gerven, F. Louis, A. Vallery, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2008 r. wydanej na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 773/2004 w sprawie COMP/38.826/B-2-Spira/de Beers/DTC Supplier of Choice;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca kwestionuje decyzję Komisji (2008) D/203546 z dnia 5 czerwca 2008 r., w której Komisja uznała, że zmiana stanu faktycznego spowodowana stwierdzeniem nieważności decyzji w sprawie zobowiązań⁽¹⁾ przez Sąd Pierwszej Instancji nie stanowiła rozstrzygającej okoliczności zmuszającej Komisję do zmiany jej decyzji (2007) D/200338 z dnia 26 stycznia 2007 r., na mocy której Komisja oddaliła, z uwagi na brak interesu wspólnotowego, skargę wniesioną przez skarżącą, dotyczącą naruszenia art. 81 i 82 WE związanego z systemem „Supplier of Choice” (zwanym dalej „SoC”), stosowanym przez grupę De Beers w zakresie dystrybucji surowca diamentowego („decyzja o oddaleniu”⁽²⁾) (Sprawa COMP/38.826/B-2-Spira/De Beers/DTC Supplier of Choice).

Skarżąca podnosi trzy zarzuty na poparcie swojej skargi.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że Komisja nie zbadała w sposób staranny i bezstronny antykonkurencyjnych praktyk, o których skarżąca zawiadomiła Komisję w swojej skardze.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja, ponownie badając kwestię ograniczania dostępu, nie mogła uznać w obliczu poważnej szkody wynikającej z ograniczania dostępu spowodowanego przez system SoC, iż z uwagi na brak interesu wspólnotowego nie można było nadać skardze dalszego biegu. Skarżąca utrzymuje, że należało uznać, iż ograniczanie dostępu jest objęte interesem wspólnotowym, jako że ma ono wpływ na dostępność surowca diamentowego na obszarze Unii Europejskiej, a nawet na całym świecie. Skarżąca uważa, że system dystrybucji SoC jest antykonkurencyjnym i selektywnym systemem, który ogranicza konkurencję między markami.

Po trzecie, posiłkowo, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo i nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia oceny skutków ograniczania dostępu, ponieważ:

- nie określiła wprawdzie struktury rozpatrywanego rynku, znaczenia danego przedsiębiorstwa na rynku oraz pozycji konkurentów na rynku;
- nie zbadała wszystkich ewentualnych ograniczeń lub monopolistycznych działań dostawcy, którego selektywny system dystrybucji był przedmiotem badania.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i oparła swoją decyzję na niepoprawnych ustaleniach faktycznych, uznając, że porozumienie SoC nie stanowi poważnej przeszkody w dostępie do surowca diamentowego podmiotów z rynku wtórnego (ograniczanie dostępu).

- (¹) Sprawa T-170/06 Alrosa przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2007, II-2601, odwołanie wniesione przez Komisję do Trybunału Sprawiedliwości, Sprawa C-441/07 Komisja przeciwko Alrosa, Dz.U. 2007, C 283, s. 22.
- (²) Skarżąca wniosła skargę na decyzję o oddaleniu do Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-108/07 Spira przeciwko Komisji, Dz.U. 2007, C 129, s. 20.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 17 czerwca 2008 r. w sprawie F-97/07
De Fays przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 sierpnia
2008 r. przez Chantal De Fays**

(Sprawa T-355/08 P)

(2008/C 285/87)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Chantal De Fays (Bereldange, Luksemburg)
(przedstawiciel: F. Moyse, avocat)

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne;
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań skargi o stwierdzenie nieważności przedstawionych przez skarżącą przed Sądem do spraw Służby Publicznej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania za obie instancje.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu strona skarżąca wnosi o uchylenie wyroku Sądu ds. Służby Publicznej (zwanego dalej „SSP”) z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie F-97/07, którym Sąd ten oddalił skargę skarżącej przeciwko decyzji organu powołującego (zwanego dalej „AIPN”) z dnia 21 listopada 2006 r. na podstawie art. 60 regulaminu.

Na poparcie odwołania, strona skarżąca powołuje dwa zarzuty prawne:

Po pierwsze strona skarżąca twierdzi, że SSP popełnił błąd co do prawa w odniesieniu do definicji zasięgu czasowego decyzji z dnia 21 listopada 2006 r., w której administracja z jednej strony stwierdziła nieusprawiedliwioną nieobecność skarżącej w okresie od 19 października i z drugiej strony pozbawiła skarżącą wynagrodzenia w okresie nie objętym urlopem rocznym. Strona skarżąca podnosi, że SSP uznał, iż skutki spornej decyzji dotyczą okresu tylko od 19 października 2006 r. do 13 grudnia 2006 r. tj. do dnia, w którym administracja otrzymała zaświadczenie lekarskie usprawiedliwiające nieobecność skarżącej, podczas gdy w rzeczywistości trwają one do dziś. To naruszenie prawa stanowi konsekwencję błędnej oceny prawnej okoliczności faktycznych, której nieprawidłowość zdaniem skarżącej wynika z akt sprawy.

Po drugie strona skarżąca twierdzi, że fakt, iż SSP oparł utrzymanie zawieszenia wypłaty wynagrodzenia należnego stronie skarżącej na istnieniu dorozumianej decyzji stanowi naruszenie prawa, a mianowicie art. 25 zdanie drugie, art. 59 ust. 1 i 60 regulaminu a także przepisów wewnętrznych Komisji dotyczących uprawnień nadanych AIPN i naruszenie prawa do obrony.

**Skarga wniesiona w dniu 1 września 2008 r. — Republika
Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-356/08)

(2008/C 285/88)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: K. Chalkias i E. Leftheriotou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uwzględnienie skargi Republiki Greckiej i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji, bądź też jej zmiana zgodnie ze szczegółową treścią żądań, wstrzymanie wszelkich korekt w sektorze roślin uprawnych latach zbiorów 2004 i 2005, bądź w każdym razie ograniczenie korekty do 5 % i wyłączenie w odniesieniu do wydatków na pszenicę twardą;